

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอุดม รัฐอมฤต ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๖/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๒๔/๒๕๖๖

วันที่ ๑๕ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง ศาลปกครองกลาง ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นางจิตติมา รัตนพันธ์) ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๑๐/๒๕๖๔ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

นางจิตติมา รัตนพันธ์ ผู้ฟ้องคดี ยื่นฟ้อง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรมบัญชีกลาง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คณะอนุกรรมการสามัญประจำกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท.) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ต่อศาลปกครองกลาง

ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองกลาง ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติเป็นหลักเกณฑ์ว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณีมีมูลความผิดทางวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา นั้น เพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัย ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ

Dee

หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี หากคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติให้ส่งเรื่องให้พนักงานอัยการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๕ ศาลอาญา คดีทุจริตและประพฤติมิชอบอาจพิจารณาคดีโดยถือเอาตามข้อเท็จจริงและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่แก้ข้อกล่าวหา ทั้งที่ควรเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการ และคณะกรรมการ ป.ป.ท. ที่จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิด ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติรับรองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลย ในคดีอาญา โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลปกครองกลาง ส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

ศาลปกครองกลางเห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ เป็นบทบัญญัติที่ศาลปกครองกลางจะใช้บังคับแก่คดี และยังไม่มี คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้จึงส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำโต้แย้ง ของผู้ฟ้องคดีพร้อมเหตุผลไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ตามที่ ศาลปกครองกลางส่งมาหรือไม่ พิจารณาจากเอกสารหลักฐานที่ศาลปกครองกลางส่งมาปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้แสดงเหตุผลประกอบคำโต้แย้งเฉพาะกรณีพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหาร ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง แต่ไม่ปรากฏเหตุผลที่แสดงว่ามาตรา ๔๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง อย่างไร ศาลรัฐธรรมนูญ จึงมีคำสั่งรับคำโต้แย้งไว้พิจารณาวินิจฉัย โดยกำหนดประเด็นที่ต้องพิจารณาเฉพาะพระราชบัญญัติ มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ความเห็น

ก่อนการจัดตั้งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท.) ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หมวด ๑๐ การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ตั้งแต่มาตรา ๒๙๑ ถึงมาตรา ๓๑๑ ได้ให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหการทุจริตทางการเมือง และในวงราชการ โดยในมาตรา ๒๙๗ บัญญัติให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) เป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและไต่สวนกรณีทุจริตของเจ้าหน้าที่รัฐในภาพรวมทั้งหมดเป็นการเฉพาะ ต่อมารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๐ ได้มีการเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยบัญญัติให้ทำหน้าที่ไต่สวนคดีทุจริตเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ระดับผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไป รวมถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ร่วมกระทำความผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับดังกล่าว ซึ่งเป็นการวางกรอบอำนาจไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่แตกต่างไปจากเดิม อีกทั้งคดีที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ทำให้จำเป็นต้องมีส่วนราชการในฝ่ายบริหารที่รับผิดชอบการดำเนินการตามนโยบายป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ และเป็นศูนย์กลางประสานงานกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมทั้งกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตในฝ่ายบริหารสามารถดำเนินการในลักษณะบูรณาการ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงมีการตราพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑^๑ เพื่อจัดตั้งคณะกรรมการ ป.ป.ท. ขึ้น และให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยเกี่ยวกับการกระทำทุจริตในภาครัฐ รวมถึงการสรุปสำนวนพร้อมทั้งความเห็นส่งพนักงานอัยการเพื่อดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหาว่าทุจริต โดยให้มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ทำนองเดียวกันกับคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) และเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ยังคงมีผลใช้บังคับต่อมา

^๑ ศาลรัฐธรรมนูญเคยวินิจฉัยเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้แล้วในคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๘/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๖

ข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะเป็นการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิด โดยเป็นการปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดทั้งที่ยังไม่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุด และเป็นการให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ท. ก้าวล่วงเข้าไปใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในการบริหารงานบุคคลของหน่วยงานของรัฐโดยไม่เปิดให้ผู้บังคับบัญชาของหน่วยงานได้ตรวจสอบถ่วงดุล เป็นกรณีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกระบวนการตรวจสอบการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัย ซึ่งแยกออกจากการดำเนินคดีอาญา เนื่องจากการดำเนินคดีอาญากับการดำเนินการทางวินัยกับบุคคลผู้ถูกกล่าวหา มีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน แม้ในกรณีที่เหตุแห่งการกล่าวหาที่มีมาจากพฤติการณ์การกระทำเดียวกันก็ตาม แต่การดำเนินคดีอาญาเป็นไปตามกระบวนการยุติธรรมซึ่งมุ่งไปที่การแก้ไขปัญหาคriminal การกระทำผิดของบุคคลที่มีผลกระทบต่อสังคมในภาพรวม โดยมีเป้าหมายสุดท้ายเพื่อคุ้มครองความสงบสุขของสมาชิกในสังคม อย่างไรก็ตาม บุคคลที่ถูกกล่าวหาในคดีอาญาเป็นผู้ทรงสิทธิที่กฎหมายวางหลักประกันการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพเป็นการทั่วไปเพื่อไม่ให้เกิดการใช้อำนาจในทางที่กระทบต่อสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินกว่าเหตุ โดยมีกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดขั้นตอนและวิธีการใช้อำนาจขององค์กรในกระบวนการยุติธรรมในขั้นตอนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐาน หรือในขั้นตอนของการพิจารณาชั้นศาลเพื่อการพิพากษาตัดสินชี้ขาดว่าบุคคลกระทำความผิดและสมควรถูกลงโทษหรือไม่ มีหลักเกณฑ์ที่ศาลใช้ในการรับฟังพยานหลักฐานและชี้แจงน้ำหนักพยานหลักฐานตามกรอบที่กฎหมายบัญญัติ โดยถือหลักการสำคัญว่าการดำเนินคดีอาญาต้องอยู่ภายใต้หลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาเป็นผู้บริสุทธิ์ (Presumption of Innocence) ดังที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง ซึ่งมีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลที่ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญามีให้ต้องตกอยู่ในฐานะเป็นผู้กระทำความผิดก่อนที่จะมีคำพิพากษาถึงที่สุด ในขณะที่การดำเนินการเกี่ยวกับความผิดทางวินัยนั้น กฎหมายได้วางขั้นตอนและวิธีการโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษามาตรฐานความประพฤติของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐให้อยู่ในระเบียบแบบแผนของทางราชการ การดำเนินการทางวินัยจึงเป็นมาตรการในการรักษาวินัยของฝ่ายปกครอง โดยการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัยนั้น แยกต่างหากจากกระบวนการพิจารณาคดีโดยศาล และการวินิจฉัยการกระทำความผิดทางวินัยเป็นกระบวนการภายในของฝ่ายปกครองที่ให้ความเป็นธรรมแก่บุคลากร

Dee

ในองค์กรของรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ เพื่อรักษามาตรฐานความประพฤติของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐให้อยู่ในระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตลอดจนเพื่อรักษาความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อการบริหารราชการ^๒ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงประโยชน์ในการบริหารจัดการองค์กรเพื่อการจัดทำบริการสาธารณะให้ตอบสนองความต้องการของประชาชนเป็นสำคัญ กระบวนการตรวจสอบข้อเท็จจริง และการสอบสวนทางวินัยเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งหรือถอดถอนพิจารณาว่ามีการกระทำความผิดวินัยหรือไม่ หรือสมควรมีคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไร หรือไม่ จึงแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา และไม่ต้องรอผลการพิจารณาของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา แม้การดำเนินคดีอาญาจะสืบเนื่องมาจากมูลกรณีเดียวกันก็ตาม^๓ ทั้งนี้ แม้การกำหนดขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวอาจมีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคห้า ก็ได้บัญญัติรับรองให้มีการตรากฎหมายเพื่อการนี้ได้เป็นการเฉพาะไว้ด้วย

ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง เป็นกระบวนการอันนำไปสู่การพิจารณาโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน และเป็นคนละกรณีกับการดำเนินคดีอาญา จึงไม่อยู่ภายใต้หลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาเป็นผู้บริสุทธิ์ แม้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวจะให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก อันมีลักษณะแทรกแซงอำนาจดุลพินิจในการบริหารงานบุคคลของผู้บังคับบัญชาก็ตาม แต่กระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริง และวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีหลักเกณฑ์ในการดำเนินการที่ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา เช่น สิทธิในการได้รับแจ้งข้อกล่าวหาและกำหนดระยะเวลาตามสมควรที่ผู้ถูกกล่าวหาจะมีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและแสดงพยานหลักฐานหรือนำพยานบุคคลมาให้ถ้อยคำประกอบการชี้แจง สิทธิขอให้ทนายความหรือบุคคลซึ่งผู้ถูกกล่าวหาไว้วางใจอยู่ร่วมในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหา นอกจากนี้ หากผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษทางวินัยตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่งแล้ว ผู้ถูกลงโทษสามารถใช้สิทธิทางศาล

^๒ ดูคำอธิบายหลักการเดียวกันนี้ในคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๑/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๖ เรื่อง พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

^๓ กระบวนการในการดำเนินการทางวินัยที่แยกเป็นคนละกระบวนการกับการดำเนินคดีอาญา โดยไม่ต้องผูกพันตามผลของการดำเนินคดีอาญานี้ ได้รับการยืนยันในคำพิพากษาศาลปกครอง เช่น คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๐๑/๒๕๕๕ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๘๗๔/๒๕๕๖ (ในรวมบทความอุทธรณ์จากคดีปกครอง <https://www.admincourt.go.th>)

โดยการฟ้องคดีต่อศาลปกครองหรือศาลที่มีเขตอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคดีเพื่อขอทบทวนการใช้อำนาจตามกฎหมายนี้ได้ อันเป็นหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลในกระบวนการยุติธรรม โดยองค์กรตุลาการ ดังนั้น เมื่อการดำเนินการทางวินัยข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นเรื่องที่แยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา หลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง จึงไม่เป็นการต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง ที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ตามหลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่ถูกกล่าวหาในคดีอาญา บทบัญญัติดังกล่าวที่ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ท. จึงไม่อาจถือว่าเป็นการปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดโดยที่ยังไม่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดและไม่เป็นการให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ท. ก้าวล่วงเข้าใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในการบริหารงานบุคคลของหน่วยงานของรัฐโดยปราศจากการตรวจสอบถ่วงดุล ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง

(นายอุดม รัฐอมฤต)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ